

Richard Phillips

Nov 17, 2016 — Feb 25, 2017 | Brussels

Voor zijn eerste solo-expositie in de galerie presenteert de Amerikaanse kunstenaar Richard Phillips een nieuwe reeks schilderijen, gebaseerd op Romeinse beelden uit het fascistische tijdperk en de kunst van Cy Twombly.

De sculpturale afbeeldingen zijn afkomstig van door de kunstenaar gemaakte foto's van het Palazzo della Civiltà en het Foro Italico, die beide werden gebouwd in opdracht van Benito Mussolini voor respectievelijk de Mostra della Civiltà Romana tijdens de Wereldtentoonstelling van 1942 en de Olympische Spelen van 1944. Door gebruik te maken van verticale halftoon-afbeeldingen reconstrueren de wasolie-schilderijen in optische kleur de anti-modernistische sculpturen die het neoklassieke verleden van Rome dienden te eren.

De andere serie is gebaseerd op close-ups van Cy Twombly's Romeinse Salalah schilderijen uit 2005/07 en zijn Final schilderijen van 2012. De composities zijn geïnspireerd op documentaire close-up beelden die de kunstenaar vond in catalogi van kunstenaars, bedoeld om hun meesterschap te illustreren. De kleurrijke oppervlakken, geschilderd met een paletmes, creëren een fysiek reliëf dat zowel de aanwezigheid van verf als de afwezigheid van beweging articuleert. In zijn definitieve artikel over action painting schreef Harold Rosenberg: « Wat op het doek werd aangebracht was geen beeld, maar een gebeurtenis. » In het geval van Phillips schilderijen is de gebeurtenis het zorgvuldig recreëren van het beeld - en de zorgvuldige opname ervan door de toeschouwer.

Deze schilderijen die samen gepresenteerd worden verhouden zich tot de openbaringen van het modernisme met dezelfde scepsis als criticus Bruno Latour, wiens boek, *We Have Never Been Modern*, een grondtoon voor de tentoonstelling vormt. Bij het definiëren van de term moderniteit in het begin van zijn essay, schrijft Latour: "Van moderniteit zijn er evenveel versies als er denkers en journalisten zijn, maar al de definities wijzen, op de een of andere manier, naar het verloop van de tijd. Het adjectief 'modern' duidt op een nieuw regime, een versnelling, een breuk, een revolutie in de tijd. Wanneer het woord 'modern', 'modernisering' of 'moderniteit' verschijnt, definiëren we echter een archaisch en stabiel verleden. Bovendien wordt het woord altijd in een strijd geworpen, in een gevecht waar er winnaars en verliezers zijn, Ouden en Modernen. 'Modern' is dus dubbel: het verwijst naar een breuk in het normale verloop van de tijd, en het verwijst naar een gevecht waarin er winnaars en verliezers zijn." Phillips schildert een even onevenwichtig en veranderlijk beeld van de toekomst met al het hyperrealisme van zijn figuratieve verleden.